

БУДИНОЧОК № 7

В одному садку під кущами жасмину семеро братів-слимаків побудували собі будиночок, а що він був у такому глухому куті й нелегко було його відшукати, вони й почепили над дверима № 7.

Семеро братів-слимаків дуже пишалися своєю домівкою і, щоби вона виглядала привабливішою, оздобили її з усіх боків різними візерунками та прикрасами. За шиби їм правили трояндові пелюстки, а за флюгер — засушений метелик, почеплений на шпичку. Біля дверей слимачки повісили калатальце з квітки синього дзвоника.

Якось до них завітав Комар-листоноша і передав запрошення на збір усіх мешканців саду. Цей збір призначено було на завтрашній вечір, і щоб не запізнитися, семеро братів-слимаків одразу почали збиратися в дорогу. Вирушили вони ще завидна, повзли довго і дуже повільно, зрештою, як і всі слимаки. В дорозі їх застала ніч і гроза. Вдарив такий могутній грім і блиснула така сліпуча блискавка, що слимаки затремтіли від жаху. Жоден з них, скільки живе, не бачив ще такої страшної грози.

Перелякані мандрівники кинулися шукати якої-небудь криївки, та спробуй її знайти у такій темряві, та ще при такій зливі. На щастя, котрийсь зі слимаків луснувся головою об щось тверде і при світлі блискавки побачив чийсь хатину. Семеро братів-слимаків кинули-

ся до дверей і почали стукати й проситися, аби їх господарі пустили переночувати. Вони навіть калатали у дзвіночок біля дверей, але у вікнах було темно, як і раніше, ніхто не йшов відчиняти двері. Забилися вони тоді під сходи, що вели на ґанок, і так перебули цю страшну ніч. Жоден з них навіть ока не склепив, бо грім так лускав немилосердно, що слимачки тільки йойкали.

Над ранок гроза стихла, небо проясніло, і слимаки повилазили з-під сходів. Яке ж було їхнє здивування, коли вони впізнали свою власну домівку. Виходить, що вони, заблукавши, крутилися весь час неподалік.

— От і чудово, — сказав один з братів. — Я з самого початку не дуже хотів іти на той збір. Це ж так далеко! Давайте краще замалюємо номер нашого будиночка, щоб ніхто ніколи не турбував нас жодними запрошеннями.

Так вони й зробили. Узяли червону фарбу і замалювали № 7. Потім ще й замаскували стежечку, що вела до будиночка, і подалися відсипатися після грозової ночі.

Відтоді семеро братів-слимаків уже ніколи не відлучалися десь далеко від своєї домівки. Та їх ніхто вже й не запрошував.

